

Розділ перший
ЧУЖІ ТАЄМНИЦІ

Минуле не вернуть,
не виправить минуле,
Вчорашнє – ніби сон,
що випурхнув з очей.
Як луки навесні
ховаються під мулом,
Так вкриється воно
пластами днів, ночей.
Але воно живе
забуте й незабуте,
А час не зупиняється,
а молодість біжить,
І миті жодної
не можна повернути,
Щоб заново,
по-іншому прожити.

Василь Симоненко

...Михайлині було тепло і затишно на самому вершечку величезної скирти сіна. Вона міцно тулилася до Романа, так міцно, що чула биття його серця, яке калатало, мов навіжене.

– Зірньо моя ясна, – ніжно шепотів він, – якби ти тільки знала, як довго я мріяв про тебе, як хотів пестити тебе і цілувати, а про те блаженство, яке ти мені подарувала зараз, я й подумати не смів. Я щасливий, бо маю цей найбільший дарунок, який ти приберегла для мене. Я ніколи не сумнівався у тобі і знав, і вірив, що ти дочекаєшся мене, – і далі пестив молоде і чутливе до ласки тіло дівчини і п'янів від любовного трюнку і лагідно нашіптував, – Ти моє вистраждане і дов-

гоочікуване кохання, я не міг із тобою не побачитися, бо не знаю, що мене спіткає завтра.

– Милий мій, не думай про це, просто живи зараз і радій, що я є у тебе, а ти у мене. Скільки нам відміряно Господом прожити, стільки й проживемо. Романочку, добре, що ми зустрілися, бо я вже і не сподівалася побачити тебе.

Почуття неземного кохання до цієї вродливої дівчини переповнювали Романа по вінця. Від найменшого доторку до її шкіри, гладенької мов шовк, він тремтів від збудження і наступної миті солодкий нектар бажання розливався по всьому тілу, і він знову й знову хотів із нею кохатися. Вона була неперевершеною, і він не міг надивитися на її голе досконале тіло.

Йому було радісно, що він міг відчути щастя любовного полону із жінкою, про яку мріяв усе своє свідоме життя, із юнацтва й дотепер, коли він став дорослим чоловіком, і зміг оцінити усю вартість такого кохання і зрозуміти, що така любов – безцінна і дається в житті не всім, а тільки вибраним, і він був вдячним долі за те, що для цього вона обрала саме його.

Роман знав, що часу на кохання йому відміряно зовсім мало і поспішав використати кожную подаровану мить. Михайлина з ніжним трепетом очікувала спільних хвилин любовного раювання і охоче приймала його лагідні пестоші. Роман знову й знову цілував її звабливе тіло, а потім безроздільно володів нею, відчуваючи кожною клітиною її близькість.

Шаленство любові підносило його до небес і робило неймовірно щасливим, але за мить згадка про жорстоку дійсність розпинала його душу.

Серце, яке ще хвилину назад радісно тріпотіло від кохання, болісно стискалося від страху й жалю втратити таку бажану жінку, без вороття і будь якої надії на спільне майбутнє.

Роман обхопив Михайлину своїми руками-крилами, немов голуб голубку, так ніби хотів захистити її від усього білого світу. Заміряно заплющив очі. Так би і лежав тут довіку у своїй зручній трав'яній схованці, яку він зробив декілька тижнів тому.

Із того часу це був їхній нічний притулок. Роман глибоко розгріб скирту навколо смерекової жердини, яка міцно тримала сіно докупи. Щоночі вони ховалися всередині скирти, ніким не помічені. Ця маленька схованка для них обох була в самий раз, не замала і не завелика, зручна для злиття і відчуття близькості тіл.

– Ромчику, мені вже час іти. Сіріє, ще трохи, і зовсім розвидниться. Та й тобі треба поспішати.

– Я знаю, Чічко, моя солодесенька. Не хвилюйся. Мені тут недалеко до криївки, а тобі треба бути обережною, щоб нікого, часом, не зустріти.

Ще раз пристрасно поцілувалися. Дівчина обмотала собі руки хусткою, щоб не поранитися, а потім обома руками взялася за мотузку, яку Роман прив'язав до жердини і трохи притримував, щоб Михайлина легенько з'їхала по скирті сіна, немов на санчатах. Роман заховав мотузку всередині копиці до наступного побачення.

Він приходив на зустріч першим і навчився залазити до свого сховку, Михайлина ж прибувала пізніше, і він витягував її догори шнурком. Потім відсапувався та тішився, що нарешті його кохана була поруч із ним.

Був початок жовтня. На їхнє щастя осінь видалася, справді, золотою, теплою і без дощів. Удосвіта над людськими городами, полем та лугом стояв тісний молочний туман, який ховав у своїй ласкавій пелені цих закоханих утікачів. Туман пробирав їхні тіла своєю вологістю, але вони не помічали цієї незручності, їм було тепло та затишно. Їх зігрівало кохання.

Знизу, із землі, для чужого ока ця скирта, їхня трав'яна пахуча фортеця, виглядала цілою і неушкодженою. Уже яку ніч дівчина тікала із дому через вікно своєї кімнати і пробиралася городами, майже повзучи по землі, щоб добігти до узлісся ніким непоміченою.

Це було їхнє перше кохання, перше розуміння і відчуття досконалості людини і світу, пізнання повної гармонії тіла і душі під час любовного злиття.

Колись давно вони збиралися побратися і пообіцяли одне

одному зберегти вірність. Тоді Михайлина не хотіла втратити своєї цноти до весілля, Роман же й не намагався досягти глибини її кохання до шлюбу, бо її бажання і переконання були для нього законом.

Але життя вносило свої жорстокі зміни: промайнули роки, і про шлюб у церкві не могло бути й мови. Тепер Михайлина сама вирішила віддатися Романові невінчаною у храмі, але шлюбованою небесним покровителем, взявши у вселенські свідки тисячі одвічних зірок і мудрого всезнаючого місяця, який невтомно заглядав у кожную шпаринку на грішній землі і знав, коли і що діється у людей вночі. Він був незмінним свідком не тільки кохання, але й зрад, немощі, і смерті, бо за його пам'яті найчастіше люди йшли у вічність, на межі – коли він, місяць, покидав сонне царство людей і передавав їх до влади сонця.

Уже вкотре місяць був біля цих закоханих у час їхнього палкого злиття. Місячне лагідне світло допомагало їм розгледіти одне одного і відкривати нові світи кохання, з'єднуватися у одне ціле тілом і душею. Їм було неймовірно приємно вдвох, вони так довго мріяли про ці хвилини, незліченні роки, кожен окремо. Вони вже й не сподівалися, що доля подарує їм щасливу можливість побути колись разом.

Спраглі любові, молоді оголені тіла не кололо сіно. Воно щедро віддавало їм усе сонячне тепло, яке накопичували лугові трави протягом весни та літа і теперішньої осінньої сонячної днини. П'яний аромат духмяних трав, дурманив голову і переносив душі у заобрійну далечінь.

Колись давно Михайлина, як кожна дівчина, соромлячись своїх думок, уявляла, як буде виглядати таїнство кохання її першої шлюбної ночі із Романом. Вона більше ні про кого і не мріяла, тільки про нього!

Але кохання вимріяне відрізнялося від того, що сталося із нею насправді.

...Вони змалечку були свідками зростання одне одного. Разом ходили до гімназії. Коли подорослішали, то кожної неділі ходили до церкви, тільки щоб зайвого разу зустрітися (поба-